

[Fraenkel.]

fremtræder det ogsaa i Betænkningen. Naar det ikke er sat ind i Loven, ligger det i, at det ikke rigtig egner sig til Lovfæstning; thi nogle enkelte Undtagelser fra dette Princip kan Livet alligevel medføre: en Chef kan komme ud og blive saa alvorligt syg, at han maa erstattes med en anden; en Chef kan komme ud til et Klima, som hans Konstitution absolut ikke kan taale, og da det jo ikke er Mening at udtale nogen Dødsdom over ham med at sende ham derud, maa man altsaa trække ham tilbage. Det er ingenlunde Fantasiexempler, jeg tænker paa. Jeg kan nævne f. Eks. en mægtig Provins, Tucuman, som paa nogle Mennesker, men ikke paa alle, har den Virkning, at de kan ikke taale Livet dér; de faar en Sygdom i Leveren, som gør, at de maa af Sted og af Sted straks, for bliver de, er de Dødens sikre Bytte. Saadanne Tilfælde kan altsaa forekomme. Og i en Lov maa der helst staa, enten hvad der skal gøres, eller hvad der skal undlades, og ikke noget løst noget, som man vilde blive nødt til at fastsætte her, hvis man skulde lovfæste denne Regel. Men Reglen staar der, er anerkendt i begge Betænkninger af Udenrigsministeriet og endda anerkendt paa en særlig, om jeg saa maa sige, højtidelig Maade, idet den er stærkt hævdet fra vor Side og tiltraadt af Udenrigsministeriet. Den er ogsaa nødvendig, for hvis denne Regel ikke gjaldt, vilde Pengene til en saadan Post, fra hvilken man fjerner Chefen, være kastet ud af Vinduet. En Mand maa have i det mindste Halvdelen af disse fem Aar, her er Tale om, til at orientere sig et saadant Sted og leve sig ind i Forholdene. Først derefter kan han med virkelig Nytte begynde at virke, og saa skulde han dog i hvert Fald i den anden Halvdel af disse fem Aar kunne være til Nytte for Udenrigsministeriet.

Men dette staar udtrykt paa en saa mærkelig Maade her i Betænkningen, at man egentlig maa spørge sig selv: Hvad er Mening? Er det det ærede Medlems, Forfatterens, bløde fynske Sprog, der er løbet af med ham, saa maa jeg gøre opmærksom paa, at det er tillige et meget uklart Sprog. Her staar saaledes — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg oplæse det:

„Udvalget er enigt i, at Bevillingen for de to Tjenestemænd gives for et Tidsrum af 5 Aar, og at Virkeomraadet kan ændres indenfor de 5 Aar, idet man føler sig overbevist om, at denne Bestemmelse ikke vil blive brugt til hastig skiftende Eksperimenter.“

Ja, jeg kan ikke forstaa, hvad Mening egentlig er med det; men jeg vil forsøge paa at præcisere det, som er det højeste, man bør kunne faa ud af en saadan Bestemmelse, nemlig dette: Udenrigsministeriet har Lov til at tage fejl med Hensyn til Pladsen; Udenrigsministeriet har Lov til at tro, at denne eller hin Plads er Stedet, hvor det ambulante Gesandtskab eller Konsulat skal anbringes. Enhver Plads i Nutiden er ganske vist saa objektivt oplyst ad statistisk og deskriptiv Vej, at man som Regel ikke vil kunne tage fejl; men det kan ikke nægtes, at der er Lande, i hvilke de indre Forhold er saa lidet fæstnede, at man maa sige, naar man kommer derind: Det er for tidligt. Det er jo ikke let at nævne Eksempler, jeg holder ikke af at nævne andre Lande her; men enhver vil let kunne finde ud af, hvad jeg tænker paa. Jeg kunde nævne Lande, som af Naturen netop var udstyret saaledes, at de maatte anses for at være Stedet for et ambulant Konsulat eller Gesandtskab, men hvor Forholdene i Øjeblikket er saa lidet ordnede, at det maaske ikke kan nytte noget. Altsaa paa det Punkt: Ændring af Landet, kan der være Tale om at tage fejl. Men derimod har Udenrigsministeriet ikke Lov til at tage fejl af Manden; Manden skal de kende, enten fra Udenrigsministeriet, eller fra Erhvervslivet, helst maaske fra begge Steder, men Manden, der sendes ud, skal være den rigtige Mand, og han skal blive der i 5 Aar, han skal kun skifte, hvis det viser sig, at Pladsen maa besættes med en anden. Det maa absolut ikke være saadan, at man bruger disse Pladser som en Slags Reservestillinger, som noget, det er behageligt at have ved Haanden for i givet Tilfælde at kunne anbringe en eller anden Mand dér. Det maa være givet, at for saa vidt man har de to Mænd, oprettes disse to Stillinger, og disse Mænd bliver i hvert Tilfælde i 5 Aar paa den Plads, de er udsendt til, medmindre der skulde være virkelig objektive Grunde til at besætte Pladsen med andre.

Saadan er min Opfattelse, saadan ønsker jeg, det skal være, og jeg vil bede den højtærede Udenrigsminister om at være saa venlig at sige, om denne Opfattelse falder sammen med hans.

Der følger med Betænkningen som Bilag en Korrespondance, der er ført med Handelsministeriet i Anledning af et Forhold, jeg omtalte, nemlig at Handelsministeriet var begyndt at optage de samme Funktioner i Henseende til Udsendelse af Stipendiater, der naturligt, saaledes som